

Torhamn den 1 februari 2011

(Ert idnr S2010/8408/Sr)

Socialdepartementet
Socialminister Göran Hägglund
Regeringskansliet

103 33 Stockholm

Kopia:
Folkhälsominister Maria Larsson
Regeringskansliet

103 33 Stockholm

Bästa Göran Hägglund,

Tack för ditt vänliga brev med anledning av min sons självmord den 1 juni 2010. Det känns värmande att få bevis på empati från människor som egentligen kanske inte har tid att besvara och bemöta allt som skrivs.

I ditt brev beskriver du alla insatser som gjorts de sista fyra åren inom psykiatrin. Det är ett imponerande antal miljarder som satsats för förbättringar. Maria Larsson informerade mig också vid mitt besök om slutbetänkandet från Självmordspreventionsutredningen. Den ligger vad jag förstår just nu för beredning inom Regeringskansliet. Socialstyrelsens yttrande om Lex Maria-utredningen borde vara ett bra underlag för denna beredning.

Yttrandet från Socialstyrelsen i Lex Maria-utredningen har vi nu erhållit och detta bifogar jag. Enligt handläggaren inom Socialstyrelsen i Malmö, Christina Carlsson, är detta det mest kritiska som hon har delgett. På vardagsspråk kan vi säga att hon "sågar" hela verksamheten inom Vuxenpsykiatrin på Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö. Vi anhöriga är tacksamma över det arbete, personliga engagemang och vänliga empatiska bemötande vi fått. Det skulle vara tungt att förutom sorg och saknad också bära på en känsla att det som hände Eilert sopats under mattan.

Om inte du har tid att läsa igenom utslaget vore jag tacksam om du har personal som gör det. Med hänvisning till de miljarder som skjuts till och som säkert behövs vill jag ändå påstå att, enligt min uppfattning, det inte är brist på resurser i någon punkt där kritik framförts! Det handlar om brist på ledningens kompetens och hos enskilda läkare, brist på personligt ansvar, engagemang och intresse för deras arbete och för patienterna. Jag bedömer här naturligtvis enbart de som var inblandade i Eilerts behandling. Givetvis finns det fantastiska läkare och psykiatripersonal som har allt detta. Men jag är övertygad om att det finns många psykiatriverksamheter i vårt land som har samma "bristsjukdomar" som vuxenpsykiatrin vid Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö. Så vad kan göras för att förändra detta? Psykiatriutbildningen, huvudmannaskapet, personallöner baserade på utförda prestationer och professionellt bemötande av sjuka patienter, särskilda avdelningar/mottagningar för beroende och psykiatri? Jag vet inte, men det måste göras något genomgripande och inte tro att allt löser sig med mer pengar.

Jag vill också ha en synpunkt på de anmälningar som tidigare gick till HSAN, vilken nämnd nu lagts ner. Den nya lagen kommer säkert att innebära en förbättring. Vi gjorde fem anmälningar till HSAN. De hann inte behandlas utan fördes över till Socialstyrelsen den 1 januari 2011. Eilerts ärende var ett av 2300 som var obehandlade!! Bland dessa finns givetvis "lättare fall" men det finns givetvis också ärenden som slutat med dödsfall. Detta hotar naturligtvis patientsäkerheten så länge dessa anmälda tjänsteutövare får fortsätta sitt arbete innan ärendena kan avgöras.

Hur kan det komma sig att det inte har skett någon prioritering efter allvarlighetsgrad? Alla fall har behandlats i kronologisk ordning enligt fastställda rutiner. Och hur kan man som ansvarig tillåta att ärenden staplats på hög i en sådan omfattning och i en så viktig verksamhet som HSAN har utövat?

Tacksam att, om tid finnes, få svar på mina frågor och påståenden eller framförallt att jag får uppleva någon form av reaktion och aktivitet vad gäller ovanstående problem. Jag vill framhålla att vi anhöriga har beslutat att vara helt öppna med Eilerts och vår identitet.

Vänligen

Ann-Marie Karlsson
Sandhamnsvägen 49
370 42 Torhamn

0761368420